

Zuza Ferenczová

Problém

(Vyskočit z kůže)

Překlad: Karel Král

Tento text je autorským dílem a je chráněn dle autorského zákona.

Bez příslušného svolení není nikdo oprávněn tento text jakýmkoliv způsobem upravovat a užívat.

Poskytnutí tohoto textu další osobě za jiným účelem než je jeho divadelní nastudování je povoleno pouze se souhlasem DILIA.

Porušení tohoto zákazu a užití textu bez příslušného svolení je porušením autorského práva resp. práv souvisejících s autorským právem a zakládá občanskoprávní i trestněprávní odpovědnost.

V případě zájmu o užití tohoto textu se obraťte na divadelní oddělení DILIA na tel. 266 199 823,
amatérská sdružení se mohou obracet přímo na tel. 266 199 845.

WWW.DILIA.CZ

DĚVČE

CHLAPEC

KIKA

IKA

(všechny ostatní postavy hrají titíž lidé)

1. Problém

vysoko

Děvče: Mám problém. Mám doprdele dost velký problém. Lem-prob, lem-prob, lem-prob, lem-prob, lem-prob, lem-prob, lem-prob, lem-prob, lem-prob, blem-pro, blem-pro, blem-pro, blem-pro, blem-pro, blem-pro, blem-pro.

-

Je velký jako největší panelák uprostřed největšího sídliště na světě. Ne. Je velký jako největší facka, jakou jste kdy dostali. Je velký jako noc, když se bojíte a ta zasraná noc nechce skončit. Je velký jako moře, které vidíte z upoceného autobusu 1x v životě. Je velký jako největší velké cosi, co si člověk umí představit. Je velký jako VELKÉHOVNO.

-

V skutečnosti není ani tak velký jako podlitina na zápěstí, když vás někdo příliš dlouho a příliš silně drží. Možná není ani tak velký, jako když vás kousne pes. Možná je ještě menší než vyražený zub. Možná je menší než blbé suché z nosu. Nevím, jak je momentálně velký. Neumím si ho ani představit. Ani nechci, vůbec si ho nechci představovat. Vím jen, že je.

2. Tři kámošky

cíga na WC-ku

Kika: Ty proč furt piješ ten citrónovej blivajs?

Děvče: Proto. Chceš?

Kika: Ne.

Ika: Jeden týpek sa se mnou chce sejít.

Kika: Jaký týpek?

Ika: To právě nevím, jeden týpek, co si s ním chatuju.

Kika: Nebud' trapná, nějakému týpkovi z chatu nenaletí myslím už ani úplně vypatlaná nána.

Ika: Ale proč by mělo jít hned o to?

Kika: Tak mi řekni, proč se s ním chceš scházet? Za ruce se můžeš vodit i s klukama z naší třídy!

Ika: Já hledám lásku, Kiko.

Kika: Ty si čůza!

Ika: Ty si čůza.

-

Kika: Co je s tebou? Jsi jako propíchnutý silikonový cecek! Dej mi líznout... Fúj! To ti fakt chutná, ten blivajs?

Děvče: Nechutná.

Kika: Tak proč to piješ?

Děvče: Proto.

(zazvoní / špačky do záchodové vody)

Děvče: Co byste dělali, kdybyste BYLIVTOM?

Kika: TYSIVTOM! Já to věděla, já to říkala Ice, že jo, Iko?!

Ika: Říkala jsi to, Kiko, jenže ty to říkáš o každé.

Děvče: To je anketa, píšu takový článek.

Kika: Aha. Určitě?

Děvče: Určitě.

Kika: Tak odpovím něco šokujícího, abych konečně sbalila našeho tělocvikáře.

Ika: A odkdy tělocvikáři čtou školní časáky?

Děvče: Ale Kiko, nebude tam, že kdo to říkal.

Kika: Tak tedy upřímně. Kdybych byla v tom, šla bych za matkou a matka by mě nejprv přizabila, ale potom by mi zařídila potrat, zatajila to před zbytkem rodiny a před sebou a potom bych měla dost dlouhého zaracha, žádné kapesné a žádný kredit

na debilečku. Ale mně se to nemůže stát, protože já si dávám pozor.

Ika: Jak to, že ty si dáváš pozor? A co Igor?

Kika: Igor se nepočítá. Igor se neudělal...

Ika: Igor se neudělal, protože přišli vaši, ale kdyby nepřišli, tak by se udělal.

Děvče: Tohle můžu použít

Kika: To bys mě rovnou mohla podepsat, ne?

Ika: Jedna moje ségra otěhotněla při tabletkách. A podle mě brala i 2 druhy. Najednou.

Děvče: Takže by sis to nenechala?

Kika: Jasně, že ne, copak myslíš, že by se mojí mámě chtělo vychovávat ještě i moje děcko?

(zvoní 2x)

Kika: Musíme jít.

Děvče: Co máme první hodinu?

Ika: Děják. Máš déúčko, Kiko?

Kika: Já na děják seru, může člověk sbalit nějakého Karla IV.? No může?!

Kika a Ika: Nemůže!

Děvče: Vy jste čůzy.

-

Kika: Jen jedno nechápu, proč ty už dva týdny piješ ten blivajs?

Prach na botách

v prachu

Děvče: Kdo mi řekne, co mám dělat, kdo mi řekne, co je lepší. Co je správnější. Jestli je od dobrého k zlému kruh, následuje za nejlepším hned nejhorší. Nejlepší pro někoho je nejhorší

pro někoho. Kdo mi to poví. Chtěla bych být kamínek, aby mě něčí teniska odkopla nějakým směrem. Kdo mi řekne, co mám dělat. Teď, kdy je to OPRAVDUDŮLEŽITÉ.

Kakao

u stěny

Chlapec: Proč se díváš do stěny?

Děvče: Uklidňuje mě to.

Chlapec: Z jaký hodky ses ulila?

Děvče: Já se neulila, mě poslali pro mapu Habsburské říše.

Chlapec: Já jsem out kvůli tělocviku. Tělocvikář nás permanentně nutí střílet hlavičky a já si jsem jistý, že fotbalisti jsou tak blbí právě kvůli tomu, kvůli těm hlavičkám. Protože jim odumírají mozkové buňky, při každé hlavičce několik tisíc. I tělocvikář je fotbalista. Kdyby mohl, střílel by hlavičky celý den. Kolik mu zůstalo mozkových buněk po 20letém dennodenním tréninku?

(stěna)

Chlapec: Fakt to funguje...

Děvče: Tysešpako. Dělán takovou anketu.

Chlapec: O čem?

Děvče: Co bys dělal ty, kdybys někoho zbouchnul?

Chlapec: Zbouchnul tě někdo?

Děvče: To je ta anketa.

Chlapec: Ahajo.

Děvče: Co bys řekl té ženské?

Chlapec: Já bych se ji snažil přesvědčit, aby si to nechala. I když by to bylo asi dost drsné, jakože rodiče, škola, posraný život, atd. Kdybych teda neobdělal nějakou třícítku, co by z toho byla happy jako šiška.

Děvče: I kdyby měla jen SKOROŠESTNÁCT?

Chlapec: I kdyby.

Děvče: Proč?

-

Chlapec: Protože já žiju jen díky tomu, že moje matka si ten potrat na poslední chvíli rozmyslela. Prý to měla už vybavené, prý už ležela na stole, prý v puntíkováném pyžamu, ale potom utekla z nemocnice.

Děvče: A to ti jen tak řekla?

Chlapec: Řekla mi, že lituje, že to neudělala. Asi 100x.

Děvče: Aha. A to utekla VTOMPYŽAMU?

Chlapec: Matka v puntíkováném pyžamu utíkající před potratem, kuuul.

Děvče: Ty si na to pamatuješ? Ty jako plod?

Chlapec: Někdy mám pocit, že ano, chápeš? I když mě nesnáší, já jsem rád, že to neudělala. Protože já si svoje trauma už prožil, chápeš? Úplně na začátku, ještě jako embryo. Já už to mám za sebou, já už význam života chápu, protože jsem byl tam, na okraji potratu. Já jsem matce vděčný, protože mě už nic nerozhází.

-

Děvče: Ma-tka.

Chlapec: To je slovo, co? Matka je tetovačka, máš ji do konce života.

Děvče: Jakoby bylo napsané tlustou černou fixkou.

Chlapec: Říkám jí mater. Když jsem byl malý a měl jsem ji rád, říkal jsem jí Momo. Momo, banánky v čokoládě.

Děvče: Když jsem byla malá, byla to MAMINKA. Nemůžu tomu uvěřit. Maminka.

Chlapec: Matka - laťka - zlatka- tlapka - šlapka. Ty fakt, když si to uvědomíš, tak fakt KAŽDÝMÁMATKU. To je brutál.

Děvče: Je.

-

Děvče: Ty chodíš s nějakou 30-kou?

Chlapec: Ani ne.

Děvče: A s někým jiným chodíš?

Chlapec: Teď ne. A ty?

Děvče: Ani já. Ale já. Ale já jsem...

Chlapec: Co?

Děvče: Já vlastně někoho mám. NĚCONĚKOHO. Teď. Ale MOŽNÁASINEVÍM už ne dlouho. Maximálně ještě týden.

Chlapec: Aha.

-

Děvče: Ty víš, co je po smrti? Cítil si ji tehdy?

Chlapec: SMRT?

Děvče: To něco dalšího, co se ti mělo stát.

Chlapec: Bylo to jako hnusné kakao s kůžičkou, které mě tahalo za nožičky.

Děvče: Ty si už měl nožičky?

Chlapec: Myslím, že jo. Kdybych je neměl, tak jak jsem to mohl cítit?

Děvče: Kakao. Nožičky. Matka. Chtěla bych si tuhle stěnu nosit stále před sebou. Uklidňuje mě to.

Můj pes se jmenuje Nero

na cestě

Kdosi: Kam jdeš, maličká, nebojíš se sama?

Děvče: Já nejsem sama. Já mám psa. Mám na něho zapískat? Je to velký a zlý pes, který vám rozdrtí hlavu jediným zatětím zubů.

Ktosi: Taková malá a taková drzá, to se mi líbí.

Děvče: Mému psovi se to ale líbit nebude. NERONERONEROKEMNĚ!!!

Ktosi: Dobře, dobře, maličká, klid, nech mě být, nic jsem ti neudělal.

-

Děvče: Vidiš, Probléme, na takový svět se nevyplatí narodit, je to humáč, nelíbilo by se ti tady. Zvláště kdybys byl děvče. JASISNÍMPOVÍDÁM.

Voňavé dítě

sedadlo vedle sedadla

Dítě: Teto, víš odkud jedeme?

Děvče: Ještě nikdy v životě mi nikdo neřekl teto.

Dítě: Kolik máš let? Já mám 3.

Děvče: Já mám SKOROŠESTNÁCT.

Dítě: My jedeme ze Zoo!

Děvče: Byli v Zoo i delfíni?

Dítě: Nebyli. Delfína jsem ještě nikdy neviděl.

Děvče: Ani já. Kdyby sis mohl vybrat, co bys chtěl radši, delfína anebo psa?

Dítě: Pejška. Delfín klouže.

Děvče: Já taky. Velkého, černého, který tě vždy ochrání a nikdy s ním nejsi sám.

Dítě: My nemůžeme mít pejška, protože pejsek by byl smutný, kdybychom my byli venku a on ne, protože pejsci nemůžou jít na pískoviště a proto by byl smutný, protože by byl sám doma, protože my jsme skoro pořád na pískovišti, když nejsme v Zoo anebo jinde a proto ho nemáme.

Děvče: Víš jak mi voníš?

Dítě: Ne.

Děvče: Jako bílé rohlíky s mlékem.

Dítě: A ty mi voníš skoro jako maminka.

Rakvička

velká hnusná nemocnice

Děvče: Jak tam půjdu a nechám se tam uspat a nechám nějaké doktory, aby ze mě vybrali Problém, co se s ním stane? Zahodí ho do koše? Možná mají na Problémy nějaké speciální sáčky. A možná i kontejnery. Papír, Plast, Sklo, Problémy. Kdybych si vzala krabičku od zápalek, možná by mi ho dali a já bych ho mohla pochovat, jako se pochovávají rybičky. Možná má už i nožičky. Možná by sem si to neměla představovat takhle konkrétně. Ale jak si to mám představovat?

-

Tolik na tebe myslím, AŽSIZVYKÁM. Tak se to asi děje i s bolavým zubem. Osoby si zvyknou. Nejhorší je, když dá osoba například bolavému zubu i jméno. Kdyby mu ho vytrhli, vytrhnou mu potom i kus srdce. Jen nedávat bolavému zubu jméno, to je základ. Kus srdce by člověku rozhodně chyběl. PROBLÉM. LEM-PROB. Je to už jméno? Tato nemocnice smrdí i na 84kroků.

(zvratky)

Lékař KolemjdoucíBílýPlášť: Je ti něco vážného?

Děvče: Proč lékaři nosí bílou barvu?

Lékař KolemjdoucíBílýPlášť: Aby je bylo z dálky dobře vidět. Protože jiné barvy obsadili jiná povolání. Vlastně nevím.

Děvče: Jste gynekolog? Jste sympatický.

Lékař KolemjdoucíBílýPlášť: Jsem pediatr.

(zvratky)

Lékař KolemjdoucíBílýPlášť: Potřebuješ pomoc nebo ne? Snědla jsi něco těžkého, potřebuješ vodu, telefon, lékaře, někam doporučit?

Děvče: Když se vás na něco zeptám teď, i tak musíte udržet lékařské tajemství, i když jste 84kroků od nemocnice a jste pediatr ale máte bílý plášť?

Lékař KolemjdoucíBílýPlášť: Ano, nemůžu nikomu říct, co mi povíš, tady anebo kdekoli jinde.

Děvče: Kdybych byla vaše dcera a měla bych Problém, dovolil byste mi jít do nemocnice, aby tam ten problém vyřešili, co se s ním děje potom, když ho z člověka vymontují, nedá se to udělat tak aby se nenarodil ale nezemřel, kdo by mi uměl říct, co se děje po smrti, ale s úplnou jistotou, jaký přesně je můj Problém velký, má už nožičky anebo ne, proč se Problémy odstraňují do přesného počtu dní a potom už ne, kdo určil, že 84 dní je správných a 85 už ne, předtím je všechno normální a potom už jste zlý člověk, proč se lékaři kromě tebe tváří jakoby snědli 84 citrónů, proč se mě každý ptá jak se mám ale nikdo nepřijde na to, jak se mám doopravdy, proč mají dospělí namísto očí sklené kuličky, kdo mi řekne, co mám udělat teď, když je to OPRAVDUDŮLEŽITÉ?

-

Lékař KolemjdoucíBílýPlášť: To je moc otázek najednou, teď musím jít ordinovat, ale mohla by si se za mnou zastavit po poledni, jestli bys chtěla.

Děvče: TEĎANEBONIKDY.

Lékař KolemjdoucíBílýPlášť: Teď nemůžu, ale.

(nohy utečou)

Láska

u stěny

Děvče: Zase se ulejšváš z těláku?

Chlapec: Ne. Hledal jsem tě. Včera si nebyla ve škole.

Děvče: Ne.

Chlapec: Jsem rád, že dnes si tady.

Děvče: Proč?

Chlapec: Nevím.

Děvče: Zabouch si se do mě? Jsi osamělý a tak dobře jsme si pokecali? Zdám se ti taky divná?

Chlapec: Jsi pěkná. Například.

Děvče: Musím jít, mám zpoždění.

Chlapec: Co ti je?

Děvče: Všechno a nic.

Chlapec: Jsi jak rozmazaná fotka.

Děvče: Proč se snažíš se mnou mluvit, když vidíš, že já nechci a že chci odejít.

Chlapec: Proto.

Děvče: Měl jsi v blízké minulosti problém, který byl JAKOVELKÉHOVNO a zalepil ti oči, uši, nos, hlavu ti přilepil k ramenům a sotva jsi pod ním hýbal rukama?

Chlapec: Když tě matka 1x týdně honí s nožem po bytě a myslí to vážně a v pondělí mě skoro chytila, počítá se to?

(jizva)

Děvče: To máš od matky?

Chlapec: Všechno mám od matky.

Děvče: Není to všechno kvůli tomu, že například tvoje matka tě měla s někým, s kým nechtěla. S kým nechtěla mít nic, na koho se možná nechtěla ani podívat, ten někdo možná i smrděl, ale nedalo se nic dělat a potom tě už měla a potom už nevěděla, co má s tebou dělat, protože se jí to stalo tak jak se jí to

stalo a proto už má posraný celý život a posírá ho i tobě, máte životy jako 84 VELKÝCHHOVEN a všechno je to proto, protože tvoje máma v puntíkováném pyžamu utíkala, utíkala až utekla, co si o tom myslíš?

Chlapec: Může to tak být. Ale kdyby neutekla, tak bych tu nebyl.

Děvče: Kdoví kde bys byl. Někde bys určitě byl. Někde jinde.

Chlapec: Neplač.

Děvče: Nepláču.

Dobrý účes

v šatně

Ika: Proč všechny šatny tak smrdí? Smrdí všechny šatny na světě úplně stejně? Smrdí školní šatna stejně například i v Číně? V Irsku určitě smrdí stejně jestli ne víc, ale například na Mauritiu? Když na Mauritiu je VŠECHNOTAKDRAHÉ.

Kika: Všem lidem světa stejně smrdí nohy, malé nohy a velké nohy, čínské nohy i irské nohy. A na Mauritiu žijí jen turisté, takže i tam všem smrdí. Zajímavé je, že malé nohy dokážou smrdět stejně ne-li víc, jako velké. To nás spojuje. Peace. Iko, něco tady máš!

Ika: Co? Fuj! Sundej to ze mě, co to je?!

Kika: 3:0!

Ika: Ty čůzo!

Kika: Cotije, NĚCOTIJE, řekni nám to, na co jsme kámošky?

Děvče: Kdybyste se chtěli zasebevraždit, ale ne úplně, ale jen trošku, co byste udělali?

Kika: Další anketa? COTIJE? Takhle nebudeme nejlepší kámošky, když nenaivalíš, co ti je. Protože víš co, já jsem se s Ikou nebavila 3 týdny jen proto, protože mi neřekla, že se na

dancing party cícmla s Igorem? A to byla nasátá jako bebe keksík v pivu, takže si to klidně mohla i nepamatovat, jak tvrdila. Takže jestli jsme kámošky, tak naval, COTIJE a my ti pomůžeme, protože od toho tu jsme, nebo ne?

Ika: Víš, my cítíme, že jsi SMUTNÁ.

Děvče: Nic mi není, fakt. Já si jen tak přemýšlím.

Kika: Tak já navrhuji léky, podřezání žil a horkou koupel, známý balíček 3v1. Je to efektní a bezbolestné. Jen máš šaty přilepené na tělo a všechno je ti vidět, takže před tím dieta. Protože jak dáš například fén do vany, mokrá budeš detto, ale pokazí se ti účes a vypoulí oči. Co se těsně posmrtné vizáže týče, například čisté předávkování je efektiv, když se ovšem nepozvracíš. Proto je nejlepší ta koupel, do toho léky a do toho žily jemně nařezané, protože tam žádné blinkání nehrozí. Já ještě nezvracela na žádném mejdanu, ne jako tady Ika, že Iko, takže proč bych se měla těsně před smrtí? Tato trojkombinace funguje už léta, dala si jí kopa hollywoodských hvězd a zatím nikdo nelitoval. Ale můžeš se i oběsit, zastřelit, otrávit, skočit pod auto, pod vlak, pod kamión, z mostu, z dvanáctého, z televizní věže, pustit si plyn, strčit prsty do zásuvky, upít se do kómatu, ale pozor, v každém z těchto případů se ti může stát, že to posereš a prostě přežiješ, polámaná, ochrnutá, spálená a škaredá na CELÝZBYTEKŽIVOTA.

Ika: Kiko, ty čůzo.

Děvče: Já bych spíš potřebovala nějak najisto vědět, co je po smrti.

Kika: Na co to řešíš? Teď je teď a potom je nic, mejkap smytý navždy. Jinak, TOBĚNICNENÍ, že? Dokud nevyvalíš Problém,

nebavíme se s tebou. Pojd', Iko. Neštvi nás, protože my jsme 3 kámošky, tak abychom nebyli jen 2.

Chvíli debil

za něčím, kam není vidět

(zvratky)

Ika: Jsi v pohodě?

(zvratky)

Děvče: Jsem.

Ika: To je úplný magor, ten tělocvikář, běhat 12minutovku v tomhle počasí, nechápu, proč ho chce Kika sbalit, je to víc než magor, je to hypermagor. Co je s tebou?

Děvče: Mám v bříchu chaos.

Ika: Ještě máme 3 a půl minuty. Nemáš to z toho citrónového tentoho?

Děvče: Máš cígo?

Ika: Nekuř teď, dyť si blíla.

Děvče: Chci tisíc cigaret naráz.

(dlouhé cígo)

Ika: Víš, co bych dělala já, kdybych byla v tom?

Děvče: Ne.

Ika: Vdala bych se, parádní pecka svadba, mejdan jako svině, krááásné vzpomínky do konce života, a potom děcko, modré oči, ňuňuňu, ve škole by mi všechno odpustili, protože takové neštěstí se mi stalo, při maturitě s děckem v náručí, všichni dojatí jako hroši. Kdybych měla děcko teď, tak v 30ti má už 16 a můžeme spolu chodit dancovat, protože přece já se budu udržovat, ne a týpci si budou myslet, že jsme ségry.

Děvče: Podle tebe JEPOTRATVRAŽDA?

Ika: Já fakt nevím, jakože obě moje ségry tam byly, ale tohle jsme neřešili.

Děvče: Proč ne?

Ika: Já nevím, nebyl čas a možná škoda. Přece protože proč to děcko zabíjet? Protože co tak úžasného budeš dělat jakože bez děcka? Co také úžasného dělají moje ségry například?

Děvče: S kým byly v tom tvoje ségry?

Ika: S debily. Ale o to nešlo. Každý může být chvíli debil a potom už ne anebo naopak.

(Kika lapá po dechu)

Kika: Kde jste, vy krávy, už skáčíme do dálky, startujte tretry a padáme.

Uzel

ve sprše

Děvče: Můj pupík je hluboký. Teda aspoň si to myslím, podle mě běžné pupíky tak hluboké nebývají. Možná když člověk už nemá MATKOTETOVAČKU, tak se mu pupík prohloubí, možná je to takové ZNAMENÍ. Někdy v noci se mi zdá, že ještě stále mám pupeční šňůru, že ji mám stočenou na břichu jako lano, kterým se jednou přivážu zpět. Až budou Problém ze mě vybírat, rozříznou mi pupeční šňůru přesně napůl a ta druhá polovina zůstane ve mně stočená jako nikdy nepoužívaná hadice na zalévání? Možná se na ní udělá uzel, abych nezapomněla. Už jsem vypila 100x84 litrů citrónového blivajsu a skočila jsem 84x z nejvyšších možných výšek a NICSENEVYŘEŠILO. Proč se některé problémy vyřeší sami a jiné ne a na ty jiné nezabere ani 84 kilo POČKEJAUVIDÍŠ, ČASVŠECHNOVYŘEŠÍ, NEBOJSENEJAKBUDE?

Květovaná zástěra

tváří v tvář

MladáŠkolníPsycholožka: Prohlížela jsem si vaší třídní knihu.

Máš fajn známky, ale v poslední době často chybíš.

Děvče: O tom si chcete povídat?

MladáŠkolníPsycholožka: Kam jdeš, když nejdeš do školy?

Děvče: Nikam, o tom to je.

MladáŠkolníPsycholožka: Já jsem taky chodila do této školy.

A když jsem se z ní ulila, tak jsem šla na nádraží
a představovala si, že někam cestuji anebo že jsem se odněkud
právě vrátila. Neměla jsem peníze, abych mohla kamkoli odjet.

Děvče: Moje máma měla takovou květovanou zástěru. Bílou,
s velkými růžovo-žlutými květy. Nosila ji jen v neděli, když
naklepávala řízky. Říkali jsme jí řízková zástěra. Hrálo rádio
a máma klepala, klipiklopiklipiklopbuchbuchbuch.

MladáŠkolníPsycholožka: Chceš mi o tom povědět ještě něco?

Děvče: Ne.

MladáŠkolníPsycholožka: Máš ji odloženou?

Děvče: Ne. Chodí sem každý s jedním z rodičů?

MladáŠkolníPsycholožka: Ano.

Děvče: Podle vás je to normální?

MladáŠkolníPsycholožka: Všechno se nějak třídí, člení,
rozděluje, vymezuje, jinak to nejde.

Děvče: Když člověk neví, jak se správně rozhodnout, co má
dělat?

MladáŠkolníPsycholožka: Nechceš mi o tom povědět víc?

Děvče: Ne.

MladáŠkolníPsycholožka: Ať se rozhodneš jakkoliv, nesmíš si to
potom vyčítat. Rozhodnutí jsou rozhodnutí, protože jsou
rozhodnutí, rozumíš, co tím myslím?

Děvče: Ne, ale vidím, že se fakt snažíte. Když není ani jedno řešení správné, jak se rozhodnout tehdy?

MladáŠkolníPsycholožka: Buď co nejmíň ublíž sobě nebo co nejmíň ublíž jiným.

-

Děvče: Vy máte mámu?

MladáŠkolníPsycholožka: Mám.

Děvče: Jaká je?

MladáŠkolníPsycholožka: Jaká byla tvoje?

Děvče: Hloupá.

MladáŠkolníPsycholožka: Proč si to myslíš?

Děvče: Protože se nevykašlala na mého otce.

MladáŠkolníPsycholožka: Máš s otcem nějaký problém?

Děvče: Ne.

MladáŠkolníPsycholožka: Určitě?

Děvče: Natisícstoprocentne.

MladáŠkolníPsycholožka: Byla bych ráda, kdyby tvůj otec za mnou někdy zašel.

Děvče: Když otec pálil věci moje mámy, řízková zástěra nechtěla pořádně shořet. Odložila jsem si z ní 4 ohořené kousky. Můj otec za vámi nemůže přijít.

MladáŠkolníPsycholožka: Proč?

Děvče: Má příliš široká ramena, nevešel by se do dveří.

A kdyby se na vás můj otec podíval, zkameněla byste na 84 let na 84 kamenů.

2 kámošky

v prachu

Ika: Ty, Kiko, neměli bychom jí nějak pomoci?

Kika: Ale jak jí máme pomoci, když ona nechce? Když neřekne, o co jde, tak se musíme tvářit, že to nevíme.

Ika: ATYTOVÍŠ?

Kika: A ty to nevíš?

Ika: Ale s kým?

Kika: Já nesnáším tuhle školu. Kdyby si člověk mohl vybrat školu podle toho, jak pěkný kluci tam chodí. Někteří naši spolužáci úplně urážejí moje estetické cítění. A to má velmi špatný vliv na formování mé osobnosti.

Ika: Proč to zamlouváš, Kiko?

Kika: Nezamlouvám, jen já nevím, jakože jako jí pomůžeme. Potřebuje zařídit doktora, protože ještě NEMÁŠESTNÁCT, prachy, omluvenku do školy a nějaké alibi, aby do ní nikdo nerejpal. Prachy nemáme, lékaře bys mohla dodat ty, když máš tolik sester a zbytek pokryjeme spolu.

(zvoní)

Kika: Pojdme, první je anglina a jediné, co беру vážně, jsou cizí jazyky.

Ika: Jak můžeš dělat fóry teďkon?

Kika: A mám snad brečet? Nebo se obleču do černého a budu jakože na pohřbu, protože jakože potrat je vlastně pohřeb, jen doktoři to nechápou a přijdou si v bílém? JÁNEVÍM.

Ika: Já taky nevím. Ty si tam už byla, Kiko?

Kika: Hádej, čůzo.

Ika: Kdybys byla, řekla bys mi to?

-

Kika: Ale s kým to má?

Ika: Možná proto nám to neřekne, protože to má s někým, s kým je problém.

Kika: Ty si jedla moc, moc želéééééééééééééééééé!

-

Chlapec: To všechno jsi vypila ty?

Děvče: Chápeš větu, že rozhodnutí jsou rozhodnutí, protože jsou rozhodnutí?

Chlapec: Vždycky tolik piješ?

Děvče: Vždycky ne.

Chlapec: Už nepij. Smrdíš.

Děvče: Ty bys mi byl ochotný pomoci, kdybych se potřebovala trochu zabít?

Chlapec: Jak trochu?

Děvče: To přesně nevím. Ale nechtěla bych zemřít, o to jde. Jen to prochecknout.

Chlapec: A jak bys to chtěla udělat?

Děvče: Ani to nevím. Ale mělo by to být ještě tento týden. Tak ANOANEBONE?

Chlapec: Co by byla moje úloha?

Děvče: Dát na mě pozor.

Chlapec: Musím o tom porozmýšlet.

Děvče: Proč?

Chlapec: Co kdybys zemřela opravdu?

-

Kika: Tak tady jste, medvííídci gumovííí.

Děvče: Kde je Ika?

Kika: Kdo ví, kde je Ika, ať nám okamžitě zavolááá na debilečkyyy.

Děvče: Jdeme ji najít, dobře Kiko? Jéééj, kdo zvracel gumové medvídky? Kika, drž se mě jako vagónek vláčku, dobře?

Kika: Šitatata, šitatata, huhůůů.

-

Chlapec: Proč o to nepožádáš kámošky?

Děvče: Nechápal by to.

Chlapec: A já to chápu?

Děvče: Chápeš větu, že rozhodnutí jsou rozhodnutí, protože jsou rozhodnutí?

Chlapec: Chápu.

Děvče: No vidíš.

Kika: Šitatata, šitatata, huhůůů.

Pihy

cíga na WC-ku

Kika: Cože ty máš najednou tak dobrou náladu?

Děvče: Dobrou jako dobrýden? Dobrou jako dobrůtka? Dobrou jako Méd'abrum?

Kika: No prosím. Před mejdanem si byla jak použitá prcguma a od mejdanu si vyfičená jak bublifuk, co se tam stalo s tím ušatým?

Děvče: Není ušatý.

Ika: Je milý.

Kika: Já jsem to věděla, říkala jsem to, vid' Iko, protože Kika všechno vidí, protože Kika všechno ví. Bylo kuky-kuky-cmuky-cmuky?

Děvče: Kiko, ty si s někým chodila tak OPRAVDUOPRAVDU?

Ika: Já ne. Ale velmi bych už chtěla.

Kika: Číčo, ty tenhle tejden valíš takový kvesčons, že nechápu. Já přece chodím s každým opravdu opravdu, akorát to trvá max 3 týdny, protože za 3 týdny vystřídám na randíčkách celý svůj šatník a potom mě to už nebaví.

Děvče: Ty si taková čůza Kiko, že právě proto tě mám ráda.

Víte o tom, že vás mám opravdu ráda?

Ika: Jsem ráda, že už nejsi SMUTNÁ, neumíš si představit jak moc.

Kika: Víš o tom, že i my tě máme rádi, ty čůzo? Takže si v pohodě a není ti to, co jsme si mysleli, že ti je?

Děvče: Co jste si myslely, že mi je?

Ika: Že čekáš dítě.

Kika: Že tě někdo zbouchnul, ale když nic, tak super, protože kdyby bylo to, co jsme tipovali, bylo by to drsné.

Děvče: Co jste si mysleli?

Ika: Mysleli jsme si, že to byl někdo zlý. Nějaký úchyl. Je dobře, že teď už o tom spolu můžeme mluvit. Tížilo mě to.

-

Děvče: Nemám nic, nic mi není, jen jsem měla depky, ale jen takové normální, jsem úplně v pohodě, nemáme o čem mluvit, vůbec NICMINENÍ ani nebylo. Ale dík.

Ika: Jinak ten týpek z chatu byl úchyl. Přinesl mi lízátko a chtěl mě jít povozit. Kopla jsem ho mezi nohy a utekla.

Co je na onom světě?

vysoko

Chlapec: Typako, toto je dost vysoko. Co tu děláš?

Děvče: Přemýšlím. Jestli skočit.

Chlapec: Nepřemýšlej. Neskákej.

Děvče: Podle tebe když někdo zemře tak zemře NAVŽDY a všude?

Chlapec: To kdybych věděl, dost na tom vydělám.

Děvče: Myslím, že o smrti se mluví málo. Spíš jen tak v číslech, že tam a tam, tolik a tolik mrtvých, tam tolik a tolik, tam tolik a tam tolik. Tam někde, daleko. Ale co se s těmi všemi lidmi stane? Byli a najednou už nejsou? Kde jsou potom? Když například spadne na nějaké město bomba a najednou

zemře několik 100 lidí, tak je to taková kupa životů, která se musí někam podít, nemůže jen tak vyhasnout. Jako telka, když ji vytáhneš ze zástrčky. Nebo může? Můžou se lidé rozplynout do vzduchu?

Chlapec: Tak si to vygúgli.

Děvče: Už jsem si.

Chlapec: Jinak, já měsíčně přispívám ze svého kapesného do Unicefu.

Děvče: Kolik?

Chlapec: 2 eura.

Děvče: Hm.

Chlapec: Nemám až také velké kapesné.

Děvče: Proč mi to říkáš?

Chlapec: Nevím. A co si vygúglila?

Děvče: Reinkarnaci, nebepeklo, že jsme energie, světlo, tunel, posmrtné louky, nějakého převozníka a že se každý bojí smrti. Si věděl, že muslimové můžou v nebi mejdanovat, jakože drinky, sex a tak?

Chlapec: I když umřeš neplnoletý?

Děvče: Myslím, že ano.

Chlapec: Kuuul.

Děvče: Ale nic z toho, co jsem našla, není ani na 84 procent jisté. Protože každý si svoje nebepeklo jen přeje. Já bych potřebovala takovou jistotu, takovou všeobecnou.

Chlapec: Nevím, jestli je to o tom. Podle mě je to o tom, že nikdo nemá jistotu. Kdyby lidé měli jistotu, možná by už nikdo nechtěl žít. Anebo by se každý úplně vyfičel, protože by měl jistotu, chápeš?

Děvče: Tak ne úplně, aspoň takovou částečnou, jen jestli vůbec opravdu něco je. Jestli když náhodou někomu ublížíš a on

zemře, tak jestli jsi mu náhodou vlastně nepomohl. Kdyby to potom bylo lepší než tohle tady.

Chlapec: To by dělali vrazi dobročinnou práci.

Děvče: Asi máš pravdu.

-

Chlapec: NĚCOJEURČITĚ.

Děvče: A možná ne.

Chlapec: Něco musí být.

Děvče: A co když je tento svět jediná šance?

Chlapec: Jakože šance na co?

Děvče: Něco dobré zažít. Žít. Být. Dýchat a usmívat se.

Chlapec: Podle mě je něco i potom. Ale je to spíš takové žížaloidní. Tak jsem to cítil já.

Děvče: To zní příšerně.

Chlapec: Možná jsem ale nebyl mrtvý, protože moje máma mě jen chtěla zabít, ale utekla, takže možná potom by přišlo něco jiného. Jako motýl z larvy.

Děvče: Ale ty si vlastně zažil jen pocit OHROŽENÍ, ale k ničemu nedošlo. Možná jako plod cítíš každou takovou myšlenku. Asi je to tak.

Chlapec: Neber mi to. Jak tohle zpochybním, rozsypu se na 100 kusů.

Děvče: Na 84. 84je podle mě nejhorší číslo na světě.

-

Chlapec: Možná je to jen o tom, že se rozhodneš ČEMUKOLI věřit.

Děvče: Člověk, co věří na nebe, se těší na smrt?

Chlapec: Spíš ten, co věří na reinkarnaci, když si to vezmeš z praktického hlediska. Podle mě ani papež nemá jistotu, že půjde do nebe. Ale i když se reinkarnuješ například do

mravence, dá se z toho vytěžit dost fajn život.

Děvče: Co bys chtěl být, kdyby ses mohl reinkarnovat?

Chlapec: Ještě jsem o tom nepřemýšlel.

Děvče: Tak popřemýšlej.

(*skok*)

Chlapec: Bože! Žiješ?

Děvče: Bohužel ano, úplně. Ty věříš NABOHA?

Prší

v úkrytu

Děvče: Haló, ty něco, tam ve mně. Haló, Problème, jsi tam? Můj Lem-probe. Nemůžu si tě nechat. To by nešlo. Každý den bych si chtěla vyškrábat oči, uši i srdce. Ty bys mě nenáviděl, měl bys 84 psychických újem. Osobně proti tobě nic nemám. Jen není možné, abys žil se mnou, to není možné, protože je to nemožné. Už mám jen 4 dni. Musím tě vyřešit. Jestli máš nožičky, máš už i ruce?

Džíny na onen svět

na cestě

Ika: Já jsem se včera nad tím vším zamyslela.

Kika: A já proč, že se ti nedalo dovolat!

Ika: Co byste si oblékli, kdybyste věděli, že dnes umřete?

Kika: Ty čůzo, to je vážný kvesčon! Iko, ty když přemýšlíš, tak to vždycky stojí za to! Jakože já mám rozmyšlené všechno – sváteční na nejbližší půlrok, plesové, maturitní, přijímačkové, svatební, rozvodové ale tohle nemám a co kdyby vyhlásili konec světa a mě popadne před skříní panika?

Ika: Já jsem se nakonec rozhodla pro džíny a tričko a botasky. Protože co když je cesta na onen svět něco jako školní výlet?

Jakože neopírej se o to zábradlí, nebo se zamažeš? Zkoušela jsem všechno možné, ale džíny jsou džíny.

Děvče: Já si to představuji spíš jako strašně rychlý let v kruhovém prostoru s rukama jakoby člověk plaval.

Kika: Ve skafandru není vidět postavu!

Děvče: Možná šaty nejsou důležité, možná se tak nějak vypaří, když člověk zemře.

Kika: Šaty jsou vždycky důležité!

Ika: V džínách tě nic nepřekvapí, dobré džíny jsou základ šatníku a proto se ti hodí kdekoliv jsi.

Kika: Džíny jsou v podstatě v poho. Protože kdyby v nebi dělali mejdan na mou počest, tak mi snad dají nějaký čas na přípravu, ne?

Ika: Ty si proč myslíš, že půjdeš do nebe, Kiko?

Kika: Protože je pro ty, co se dokážou v životě obracet, jako odměna, že se na sobě tak namakali, takže já si to určitě zasloužím.

Děvče: Vy věříte, že potom je nebepeklo?

Kika: Já v první řadě nevěřím na potom, já věřím na teď, ale když si to tak vezmeš, i kdyby nějaké potom bylo, tak potom to bude pro mě teď, takže když zase budu věřit na teď, všechno bude ok.

Ika: Já si myslím, že po životě je jiný život, který nějak souvisí s tímto životem, protože všechno nějak spolu souvisí. Může to být jakože něco lepšího než tady, anebo horšího, to se neví, ale některé věci si člověk přenese, jakoby v takové vesmírné cestovní tašce, kde je sbalené to co dělal, co udělal, co neudělal. A proto jsem se rozhodla pro ty džíny. Džíny jsou jistota. Já jsem na ty svoje makala půlku prázdnin a stálo to za to.

Kika: Ty by sis oblékla co?

Děvče: To, co mám na sobě.

Kika: Jestli chceš, já ti radši něco půjčím.

Děvče: Vážím si toho, Kiko, fakt.

Kika: Já nevím, holky, já to spíš vnímám jako společenskou událost, něco jako poprvé vejít do třídy. Teda i když souhlasím s džínama, určitě bych nešla v botách bez podpatků, nikdy nevíš, koho potkáš, že jo?

-

Děvče: Fakt si myslíte, že po tomhle životě něco je?

Kika a Ika: Jasňačka.

Ika: Já jsem na to včera přišla. Potom se prostě staneme mimozemšťany.

Kika: Já budu UFO?!

Ika: Jakože budeme žít jiný život někde jinde, MIMOZEMI, chápete?

Kika: Já chci být já i mimo zemi! Fuj, ty cíga jsou čím dál kratší, nezdá se vám?

Čtvrtnrtvá, polomrtvá, mrtvá

v úkrytu

Děvče: Sepsala jsem si několik možností, jak bychom to mohli udělat.

Chlapec: Růžovou?

Děvče: Vadí ti to?

Chlapec: A potom, těsně před tím, než to uděláme, mi řekneš, proč to děláš?

Děvče: To je podmínka?

Chlapec: Ne.

-

Děvče: Ty máš hodně přátel?

Chlapec: Ani ne.

Děvče: Já mám Kiku a Iku, známe se od školky. Co říkáš na to oběšení?

Chlapec: Že bych tě jakože držel na laně?

Děvče: Přidržel. Já bych stála například na stole, lano by bylo zavěšené přes trám, stůl bychom vykopli a ty bys přidržel to lano a ve vhodné chvíli bys mě spustil na zem.

Chlapec: Kolik máš kilo?

Děvče: 39.

Chlapec: Jak dlouho bych tě musel udržet?

Děvče: Já nevím. Jak to mám vědět dopředu? Jak rychle se jde na onen svět?

Chlapec: A co když tě neudržím?

Děvče: A kdybychom tam urobili takovou nějakou kladku?

Chlapec: Nemáš tam něco méně fyzicky náročného?

Děvče: Tak potom tabletky. Jestli bych se předávkovala, stačilo by jen, aby ses podíval a potom bys prostě zavolal záchranku.

Chlapec: Kdy přesně?

Děvče: Kdyby se ti zdálo, že už umírám opravdu.

Chlapec: Je to dost riskantní.

Děvče: Ale fyzicky úplně nenáročné.

Chlapec: Co tam ještě máš?

Děvče: Co se ti nezdá?

Chlapec: Podle mě není dost jasný rozdíl. Tváří se polomrtvá předávkovaná osoba výrazně jinak než skoro mrtvá anebo totálně mrtvá mrtvá?

Děvče: Já nevím.

Chlapec: No vždyť právě. Co když to odhadnu špatně?

Děvče: Ty se bojíš zodpovědnosti.

Chlapec: Nebojím. Já jen potřebuju s jistotou vědět, co a kdy mám dělat. Něco jako: V případě nouze zmáčknete červené tlačítko.

Děvče: Nechme to tak, poradím si nějak sama.

Chlapec: Jak?

Děvče: Nechám se srazit autem.

Chlapec: A když tě srazí úplně? Anebo co když se zabije řidič anebo spolujezdec a bude to matka s dítětem?

Děvče: Budu si dávat pozor, aby tam nebylo dítě.

Chlapec: A co když ho neuvidíš, protože řidička bude jen těhotná?

Děvče: Tak si vyberu auto s mužem.

Chlapec: To je diskriminace.

Děvče: V podstatě když umíráš, vždy NĚKOMUUBLÍŽÍŠ. I kdybych skákala pod vlak, může strojvůdce dostat infarkt. Anebo kdybych skočila do řeky, tak mě někdo náhodně uvidí a potom si bude DOKONCEŽIVOTA vyčítat, že mě neuměl zachránit.

-

Chlapec: Musí existovat nějaký způsob, při kterém jasně uvidím, v které fázi smrti jsi.

Děvče: Podle mě je to i o intuici. Aby ses na mě naladil. Jako bych byla já hudba a ty Ipod.

Chlapec: Proč jsem ti sympatický?

Děvče: Ty mi vlastně zachráníš život, uvědomuješ si to?

Na těle matky

v sobě

Děvče: Mami, nemohla bys mi dát nějaké znamení? Že když jsi někde tam VPOTOM, že tam jsi a že POTOM existuje?

-

Nemohla. Kdybys tu byla, tebe bych se mohla zeptat, co mám dělat. Kdybys tu byla, nemusela bych se ptát.

-

Možná bys byla špatná matka. Určitě by to tak bylo. Nikdy bys mi nepůjčila svůj oblíbený pulovr, zelené šminky, parfém, náramek se slonovinou, ani bys mě neobjímala, možná tak 1x za rok, i to jen tak ledabyly, ani by ses nebála, jestli nemám anorexii, nic takového ani podobného bys nedělala, takže je to jedno, že nejsi. Takhle si tě aspoň můžu idealizovat, když mám dobrou náladu.

-

UŽ NIKDY V ŽIVOTĚ nebudu mít dobrou náladu.

-

Nemohla bys mi přeci jen dát nějaké znamení?

Delfín nikdy není sám

u stěny

Chlapec: Jediné, co přichází do úvahy je přidušení, nic jiného se nedá citlivě dávkovat.

Děvče: Já o tom taky přemýšlela. Měla bych to zvládnout sama, není fér tě do toho tahat.

Chlapec: Co ti je?

Děvče: Nic.

Chlapec: Jaké nic konkrétně? Puntíkové anebo proužkové anebo plyšové anebo kropenaté?

(úsměv)

Děvče: Typako. Ty si mě rozesmál.

Chlapec: Jápako.

-

Děvče: A když náhodou zemřu? Budeš první, kdo mě uvidí mrtvou. Viděl jsi už naživo mrtvolu?

Chlapec: Babičku. Když byla vystavená při pohřbu. Doteď mám z toho pohledu příšerné noční můry.

Děvče: Fuj.

Chlapec: Ale ty přece nebudeš mrtvá 4 dni a nebudeš ani zmrazená. Zmrazená mrtvola je jiná než teplá mrtvola.

Děvče: A jak bys mě chtěl přidusit? Polštářem?

Chlapec: Spíš jsem myslel, že bych ti držel hlavu pod vodou. Kdybys měla hlavu pod polštářem, neviděl bych ti tvář, jen takové třepetající se ruce.

Děvče: Dobrý nápad.

Chlapec: Když ti budu držet hlavu pod vodou, jak se budeš dusit, budeš se chtít vynořit, ale já ti to nedovolím, ale celou dobu tě vlastně uvidím.

Děvče: Mohl by sis nandat potápěčské brýle a být pod vodou se mnou.

Chlapec: A kde to uděláme?

Děvče: V nějaké vaně?

Chlapec: To by musela být velká obrovská vana. Vy máte jakou?

Děvče: Normální panelákovou jako každý.

Chlapec: Nejlepší by to bylo na plovárně, ale tam nebudeme mít soukromí.

Děvče: A plavčík by mě určitě chtěl zachránit dřív než třeba.

Děvče: U Kiky mají vanu jako bazén.

Chlapec: Ty máš oči jako jezera.

Děvče: Já si někdy představuju, že mám psa, který mě má nejradši na světě. S ním bych nikdy nebyla sama a vždy by mě ochránil a nikdy by se mi nestalo nic zlého.

Chlapec: Jak se jmenuje tvůj pes?

Děvče: Můj pes se jmenuje Nero. Je huňatý a teploučký.
A neustále se usmívá, stejně jako delfíni. Věděl si, že delfíni si stále hvízdají? Každý delfín hvízdá tak jako žádný jiný. Hvízd delfína je jako lidský otisk prstu. Delfíni si vždy pomáhají, delfín nikdy není sám. Člověk je sám, i když žije spolu a delfín není sám, ani když je sám. Ale mně by ten pes stačil. Protože můj pes by byl jako delfín, jen by neklouzal.

S tebou

na cestě

Děvče: Uschováš si tenhle dopis?

Chlapec: Co to je?

Děvče: Dopis KDYBYNĚCO.

Chlapec: Je to psané aspoň růžovou?

Děvče: Je.

Chlapec: Fakt? Růžová závěť?

Děvče: Růžová je nejveselejší.

Chlapec: Závěť nemá být veselá.

Děvče: Proč ne?

Chlapec: Pojdme se někam projít.

Děvče: Dobře.

-

Děvče: Řekni 5 věcí, které máš na světě nejraději.

Chlapec: Muziku, moje tenisky, ležení na posteli, cestu, oblaky.

Děvče: Není tohle kýč jak bič?

Chlapec: Vadí ti to?

Děvče: Vlastně ne. Vlastně mi nějaký kýč jak bič chyběl.

Chlapec: Řeknu ještě něco, můžu?

Děvče: Sem s tím.

Chlapec: Když DÉŠŤPRŠÍNAOKNO.

Děvče: Když jdu mezi paneláky, je brzo ráno, jen pár lidí venčí psy a moje STŘEVÍCEVRŽOU. Už nikdo neříká, že STŘEVÍCEVRŽOU, už se ani nedá uvěřit, že to někdo někdy jen tak řekl.

Chlapec: JEMIDOBŘE.

Děvče: Tohle už netrumfnu.

-

Děvče: Jsi rád, že jsi, jakože užíváš si, že jsi?

Chlapec: Někdy ano. Někdy tak intenzivně cítím, že existuju a že je to pecka. Zatím jsem to zažil jen když jsem byl sám. Ale možná se to dá i s někým jiným. Spolu.

Děvče: Možná.

Chlapec: Ty pověz 5 věcí, které ti nejvíc chutnají.

Děvče: Švestky, tvarohový Míša, jakákoliv pizza, cola, polibky.

Chlapec: Kolikrát si se už líbala?

Děvče: Od té doby, co se chystám TÉMĚŘUMŘÍT, ses dost odvázel, ne?

Chlapec: Soráč.

Děvče: Nevím, proč jsem řekla polibky.

-

Chlapec: Ty umíš být dost dobře ticho.

Děvče: TICHŮ. I já bych chtěla vymyslet nějaké slovo.

Chlapec: Já jsem se jednou zamyslel nad slovem banán a čím déle jsem se nad ním zamýšlel, tím méně jsem chápal, proč je banán banán, až jsem nechápal nic a byl jsem si jistý, že banán je něco úplně jiného než banán.

Děvče: Některá slova jsou nejděsivější a jiná jsou veselá, i

když jsou z těch samých písmen. Například. Mřít a řít. Chápeš to?

Chlapec: Chápu, až to nechápu. Chápeš?

Děvče: Kde ty máš otce?

Chlapec: Nikdo neví. Ale představuju si ho jako Batmana. Že dělá něco důležitého a PROTONENÍSNÁMI.

Děvče: Batman. To dává člověku takovou jistotu.

Chlapec: No vždyť právě.

Děvče: Pověz 5 věcí, které tě nejvíc bolí.

Chlapec: Břicho, máma, facky, tma, hučení.

Děvče: Jaké hučení?

Chlapec: Bydlíme u 4proudovky. Ale z dálky 100 metrů rozeznám jakékoliv auto podle masky předního chladiče. Ty pověz 5 věcí, které ti nejvíc ublížily.

Děvče: Ruce, smrt, dálka, chlad, smrad. Já sama. Máš zítra čas?

Chlapec: Kdy?

Děvče: Okolo 3tí. Kika nám půjčí jejich dům.

Chlapec: Ona bude doma?

Děvče: Ne. Máme hodinu čas.

Chlapec: Co si jí řekla, proč potřebujeme jejich vanu?

Děvče: Abychom si zasexovali.

-

Chlapec: Můžu jedno vyjmenovat znovu?

Děvče: Můžeš.

Chlapec: Muziku, moje tenisky, ležení na posteli, cestu, oblaky, tebe.

Děvče: Já jsem myslela polibky, které lechtali. Když je člověk malinké dítě, polibky lechtají. Tyhle polibky jsem myslela.

Nížepodepsaná

Děvče: Já nížepodepsaná, píšu tento dopis pro případ, kdyby se mi něco stalo a už by sem víc nebyla. Teda tady na tomto světě. Mým posledním přáním je, aby si všechny moje šaty rozdělili Ika a Kika a co nechtějí aby vyhodili do sběru. Nemyslím si sice zrovna, že děti v Africe se budou moct utlouct zrovna po mých tričkách, ale možná aspoň jedno dítě bude mít aspoň z jednoho trička radost. Všecky CD z poličky nad postelí nechávám tobě. Ostatní věci jsem si sklídila do krabice, ať ji někdo vyhodí. Kolečkové brusle mají strhané brzdy, takže i když jsou fakt pěkné, radši ať je nikdo nepoužívá, protože se na nich může zabít. Teď následují lidi, co bych je ještě jednou ráda objala: Kika, Ika. Ty.

Tyhle lidi navždy nemám ráda: xx (on ví)

-

Chtěla bych, abyste mě spálili a aby si mě někdo aspoň na nějaký čas vzal k sobě domů, než se zadaptuju. Spálený člověk nezabere až tak moc místa. Kdyby to bylo drahé, tak mě normálně pochovejte jako mrtvolu v celku, určitě to nějak vydržím.

-

Děkuji vám.

S úctou

-

Ty, Problème, jestli zemřeme spolu, tak se tam s tebou určitě potkám. Budeš už mít oči? Já si představuju, že budeš mít všechno, jen budeš celkem malý miničlověk. Tak do 7-9 cm. Možná mi těmi malými ručičkami vlepíš obrovskou facku.

JAKOPRVNÍ.

Hrtanová příklopka

u vany

Děvče: Rozloučíme se?

Chlapec: Fu, to je vážné.

Děvče: Tak co mám dělat? Nebudeš pak litovat, KDYBYNĚCO?

Chlapec: Já nechci, abys umřela.

Děvče: Typako. Loučím se s tebou.

Chlapec: A to je všechno?

Děvče: Není to dost dojmavé?

Chlapec: Ty si spoko?

Děvče: Jak by ses rozloučil ty?

-

Děvče: No vidíš. Slova jsou splasknutá.

Chlapec: Nedělej to.

Děvče: Musím.

Chlapec: Proč?

(ruka na ruce na břichu)

Chlapec: Já jsem si to myslel.

Děvče: JÁVÍM. Glm je slovo, které jsem vymyslela. Na rozloučenou. Glm.

Chlapec: Doprdele.

-

Děvče: Máš potápěčské brýle?

Chlapec: Mám.

Děvče: Voda má správnou teplotu, prochladnout neprochladnu.

Zůstanu takhle rozkročmo ve vaně. Ty se postav za mě, nasad' si brýle.

Chlapec: Mám.

Děvče: Doma jsem to zkoušela, pod vodou vydržím 60 vteřin,

potom mi dojde dech, takže klíčová chvíle přichází právě potom. Celou dobu mi budeš držet hlavu a prostě mě nepustíš nahoru. Podle mě by stačilo takových 80 až 90 vteřin. To bychom mohli zkusit poprvé a potom uvidíme. Ok?

Chlapec: 80 nebo 90 je rozdíl.

Děvče: Ucítíš.

Chlapec: Nedýchání zabíjí mozkové buňky víc než hlavičky mičudou. Gúglil jsem si to. Jen nikde nepsali, kolik přesně za jaký čas.

Děvče: Nejdřív by měl přijít stav, že přestanu ovládat tělo, krev bude proudit do mozku a zavře se mi hrtanová příklopka, měla bych se začít tak nějak třást. To ještě budu chtít dýchat. Ale zacpu si nos. Až potom bych měla upadnout do bezvědomí ale ne do hlubokého. To by si mě ještě stále neměl vytáhnout, až když budu v tom hlubokém bezvědomí, nějakých 7 - 8 vteřin po tom nehlubokém, to bych už měla být aspoň na cestě.

Chlapec: 60 vteřin vydržíš, 10 vteřin třesení + 7 vteřin bezvědomí = 77 vteřin.

Děvče: Přibližně.

Chlapec: Přesně. Znam všechna čísla záchranky v celé Evropě, sanitkové i letecké. Kdyby ta naše nepřijížděla.

Děvče: Dobře.

Chlapec: Nic není dobře.

(tváře a polibek / hlava pod vodu)

Chlapec: 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 60, 123456789, 70, 77.

(za vlasy ven)

Děvče: Proč si mě vytáhnul?!

Chlapec: Už bylo 77.

Děvče: Nebylo. Ještě se mi ani nezavřela hrtanová příklopka.

Chlapec: Promiň. Báł jsem se o tebe.

Děvče: Neprominu.

Chlapec: Promiň.

(hlava pod vodu)

Chlapec: 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15,
16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30,
31, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45,
46, 47, 60, 123456789, 70, 1234567, 77.

(hlava se kroutí)

Chlapec: Prober se, no tak, prober se, prober se!

Děvče: Jejda.

Chlapec: Jak ti je?

Děvče: Zemřelo mi 10 mozkových buněk, jasně jsem to cítila.

Chlapec: Nedělej si srandu.

Děvče: Proč?

Chlapec: Zažila si něco?

Děvče: Nevím, se mi zdálo, že všechno začalo být takové černé,
možná se už začal vytvářet ten tunel, ne?

Chlapec: Proč musí byt tunel vždy černý? Co když TEN tunel má
okna?

Děvče: Pojdme ještě jednou, zkus o 4 vteřiny déle.

-

Děvče: Co je?

Chlapec: Nic.

Ne

facky

Chlapec: Prober se, no tak, prober se, prober se!

-

Děvče: Glm.

Chlapec: Žiješ!

-

Děvče: Co děláš?

Chlapec: Končíme.

Děvče: Proč?

Chlapec: Já nechci, aby se ti NĚCOSTALO.

Děvče: Mně se už něco stalo.

Chlapec: To je jedno, chápeš, prostě to nech být, doprdele.

Děvče: Já nemůžu být jeho matka. Matka je navždy.

Chlapec: Odcházím.

Děvče: Měla jsem pocit, že letím, v tom černém tunelu. Ale nebyl černý jako ČERNÝ, byl veselý. Pojdme ještě jednou, zkus o 4 vteřiny déle.

Chlapec: Ne. Je to nesmysl.

Děvče: Já potřebuju tvoji pomoc.

Chlapec: Nemůžu.

Děvče: Já si představuju, že se stane delfínem. Já si jsem jistá, že za tím tunelem je to, co si zasloužíš. Delfíni se neustále usmívají a hvízdají si.

Chlapec: Promiň, nezvládám to.

Děvče: Žádný delfín nikdy není sám a když jednoho napadne nějaký žralok, ostatní ho brání, i kdyby měli sami zemřít.

Chlapec: Utři si hlavu.

-

Kika: Halóoo, měďobrumlové, už jsem domaaa!

Kámošky

v úkrytu

Kika: Oni nesexovali.

Ika: A co dělali?

Kika: Plakali, chápeš to?

Ika: Mně se to jednou taky stalo. Protože jsem byla dojatá. A on se potom taky rozplakal, protože si myslel, že pláču proto, protože jsem byla panna. No debil. Já se dojala, protože mu na zádech při tom VZDYCHÁNÍNAHORUDOLU seděl pavouček a ani se nepohnul.

Kika: Pavouček! To se může stát jen tobě, Iko! Ale tohle bylo jiné. Proč chtěli jít právě do koupelny? Jakože my máme největší vanu v celé čtvrti, podle mě větší vana ani neexistuje, protože větší vana to už je plovárna. Já bych normálně mohla vybírat k nám do koupelny vstupné, když mi dojde kapesné, proč mě to doted' nenapadlo?

Ika: Já bych se tak velmi chtěla zamilovat.

Kika: Ty čůzo a do koho?

Ika: Do kohokoliv, kdo by už měl fázi debilismu za sebou a rád by se se mnou držel za ruce a nenosil by debilní mikiny ale pěkné mikiny.

Kika: Všichni nosí debilní mikiny. Včera jsem zjistila, že tělocvikář nosí retro slipy!

Ika: A já proč se ti nedalo dovolat. Jaké to bylo?

Kika: Nic nebylo. Já se nebudu zahazovat s někým, kdo nosí slipy! Viděla jsem mu do kabinetu.

Ika: Ty si ho fakt chtěla sbalit?

Kika: Já jsem jen nechtěla ani skákat do dálky, ani běhat 12 minutovky ani házet kriketkou. Kriketka! Fuj. A kromě toho, v téhle škole jsem už sbalila každého, kdo za něco stál.

Ika: Že tě to baví?

Kika: Zdám se ti povrchní?

Ika: To je jedno, jaká se zdáš.

(*najednou*)

Chlapec: Nedokážu ji najít. Není doma, NENÍNIKDE, kde by mohla anebo měla být. Mám strach. Já jsem ji včera nechal samotnou. Nemůžu vám říct, co je s ní, ale MUSÍMEJINAJÍT, musíme ji najít teď.

Kika: Je v tom?

Chlapec: Je.

Kika: Byl jsi na nádraží? Na mostě? Na televizní věži? Ve škole?

Chlapec: Byl, byl, byl. Byl jsem všude, odkud je možné v tomto městě si ublížit, tolik jsem nenaběhal za poslední 5 let, já už vůbec nemám plíce.

Ika: Byl jsi u nich v paneláku na střeše?

Chlapec: Ne.

Kika: Startujte tretry a padáme.

(*běh*)

Vyskočit z kůže

na dvanáctém

vítr

Chlapec: Jsi tam? My jsme tady, všichni tři. Kika, Ika a já. Jsi tam?

-

Děvče: Ne.

Chlapec: Pojď dolů, odfoukne tě.

Děvče: Nejdu. Už nemám čas. Čas vypršel. 84. Už nemám ani hodinu, ani minutu, ČASNICNEVYŘEŠIL.

Kika: Neskákej, ty čůzo, nějak to vyřešíme, spolu.

Ika: I kdyby si šla na potrat, my to chápeme.

Chlapec: On se určitě stane delfínem a určitě se na tebe nezlobí.

Děvče: Zlobí se, já to cítím. Promiňte. Rozhodnutí jsou rozhodnutí, protože jsou rozhodnutí. Glm.
(*skok*)

Píp

zvuk

VelkýDůležitýNemocničníPřístroj: Pípípíp pípípíp pípípíp
pípípíp pípípíp pípípíp pípípíp pípípíp pípípíp pípípíp
pípípíp pípípíp.

KONEC